

De mai mulți ani, Teatrul Municipal din Ploiești înscrie între preocupările sale statornice — meritorie coordonată a politicii sale repertoriale — reprezentarea unor texte din dramaturgia originală sau universală, în premieră pe țară. *Tineri căsătoriți caută cameră*, spectacol urmărit recent pe scena ploieșteană, poartă semnătura scriitorului și ziaristului sovietic Mihail Roșcin, cunoscut, mai ales, ca prozator, dar care este și autor a patru piese de teatru (una dintre acestea, *Valentin și Valentina*, prezentată mai de mult, și publicului românesc).

Tineri căsătoriți mărturisește interesul pe care Roșcin nu încetează să-l acorde vieții tineretului; autorul ne propune un dialog despre micile probleme legate de existența cotidiană, ne semnificative la o privire grăbită, dar care pot genera drame, pot deforma destine.

Lucrarea lui Roșcin este construită în jurul aceluși moment din viața unor tineri cind dragostea nu se mai traduce doar prin flori și jurăminte sub clar de lună, ci începe să însemne, mai ales, organizarea bugetului familiei, procurarea unei locuințe, scutece, crățiți, sacoșe, mii de amănunte „neesențiale”, devenite probleme vitale. Este un moment dificil, pe care dramaturgul îl abordează cu toată seriozitatea, deși pe tonul agreabil, ironic-tandru, al unei comedii. Piesa este construită pe două direcții conflictuale: pe de o parte, efortul de limpezire, de „punere de acord” între cei doi eroi, pe de altă parte, relațiile acestora cu societatea, cu influențele exercitate de cei din jur asupra fiecăruia dintre ei — de la insinuarea discreditației, de la cuvântul aruncat „doar așa”, în treacăt, și până la amestecul direct, brutal.

Un foarte tânăr regizor, Mihai Lungeanu (de fapt, un aproape-regizor, fiind vorba despre un student în ultimul an, care își dă, cu acest spectacol, examenul de diplomă), și-a asumat răspunderea de a pune în scenă acest text despre tineri, ceea ce a conferit spectacolului avantajele și dezavantajele previzibile. Montarea are prospețime, un aer de sinceritate, un ton subiectiv chiar, de participare, adesea, directă și bătaioasă. La dezbateră pe care o propune textul. Materialul este, însă, insuficient ordonat, ideile piesei țâșnesc uneori în limpezime, altele se pierd înainte de a fi enunțate, există un neîncetat du-te-vino de personaje, obiecte, replici, soluții regizorale. Prezența permanentă în scenă a tuturor personajelor — sugerează a prezenței societății în viața eroilor — este justificată, chiar dacă nu aparține textului, dar rămâne o idee nefinalizată, funcțională, eventual, doar ca punct de pornire, pentru că nu este dezvoltată pe parcurs, nu duce nicăieri.

Interpreții eroilor principali — Marius Ionescu și Emilia Dobrin — sînt întru totul, în nota „spectacolului”: roluri bine pornite, dar rămînînd la nivelul de prezențe scenice, de momente exact intuite; nu există con-

strucții finisate, evoluții ale personajelor, conduse și stăpînite de actori. Mai precise, din contururi mai ferm trasate, sînt personajele create de Nora Popescu și Victor Iliescu; un rol foarte bun, în sine, dar neintegrat, ca mijloace de expresie, în contextul spectacolului, realizează Aristide Teică.

Notăm contribuția Eugeniei Laza, pentru finețea, pentru discreția portretului scenic creat. Roluri, de asemenea, bine interpretate, dar cu o notă de stridență, de îngroșare, care ar putea fi eliminate, semnează Vera Varzopov și Radu Panamarenco. „Societatea” care năvălește în viața eroilor, deci, și în scenă, este interpretată corect, dar nu îndeajuns de reliefat, de Lucia Ștefănescu, Silvia Năstase, Fabian Gavriluțiu, Manuella Marinescu, Mi-oara Pașița și Cornel Ciupercescu.

Decorul realizat de tînăra scenografă Anca Florea rezolvă în mod inspirat ideea unei existențe aflate în permanență în atenția celor din jur, abundența de uși — care a devenit, în ultima vreme, marota scenografilor noștri — fiind, în acest caz, justificată.

Cristina Constantiniu

TEATRUL DE NORD DIN SATU MARE

— secția maghiară

DUPĂ CĂDERE

de Arthur Miller

Data premierei: 26 decembrie 1975.

Regia: KOVACS FERENC. Scenografia: GÖRGENYI GABRIELA.

Distribuția: CSIKY ANDRAS (Quentin); BARTIS ILDIKO (Felice); SZABO EVA (Holga); SOOS ANGELA (Louise); KISFALUSSY BALINT (Dan); NADAI ISTVAN (Tatăl); NYIBEDI PIBOSKA (Mama); MEHES KATI (Infirmiera); ELEKES EMMA (Maggie); MEZEI MARIA (Elsie); BENCZEDI SANDOR (Lou); DENGYEL IVAN (Mickey); ZNOROVSKY ILDIKO (Carrie); TOMPA ATTILA (Harley); ACS TIBOR. DIOSZEGHY IVAN, NAGY IZA. KOC SIS ANTAL, SZUGYICZKY ISTVAN (Trecători).

Pentru echipa maghiară din Satu Mare, verificată în atâtea montări de succes, piesa lui Arthur Miller, *După cădere*, nu a constituit o întreprindere din cale afară de grea. Spectacolul, neîndoios, bine întâmpinat de spectatori, oferă piesei, într-o lectură regizorală aproape albă, neaccentuată, într-un decupaj neutru, șansele — și neșansele — scriiturii dramaturgice, iar actorilor, posibilitatea ipostazierii datelor lor personale. Dealtfel, piesa *După cădere* este o operă sortită paradoxurilor: lipsită, aparent, de teatralitate, e încărcată problematic; teatru de idei, dramă cu vădite rădăcini ibseniene, operează cu elemente anecdotice, țesând o străvezie tramă ficțională pe canavaua unor fapte și pe existența unor personaje reale și de notorietate; piesă-confesiune, cu structura unui proces închis, ea se deschide spre un mănunchi de teme și de motive dramatice de largă circulație în teatrul european postbelic: culpabilitatea în fața genocidului, „complicitatea cu crima”, într-o confruntare cu sine, dureroasă, criza de conștiință a unui intelectual din America anilor '60, conștient de *căderea*, de prihănirea omului, într-un univers bintuit de orori sociale și de coșmaruri individuale. Imaginea-cheie a piesei este turnul unui lagăr de concentrare nazist, ce-și proiectează o stranie, dar viabilă legătură cu evenimentele de peste ocean, cu povestea unei iubiri ucise și cu multiplele racursuri psihologice ale eroului. Aceasta este și imaginea-pivot a spectacolului (în ciuda scenografiei neinspirate și lipsite de expresivitate), pe care se sprijină jocul lui Csiky Andras. Excelent în-

terpret al lui Quentin, al eroului millerian sfîșiat într-o aspră dezbateră cu sine însuși și în polemică cu lumea atroce în care trăiește, Csiky deslășoară un joc concentrat, deus, inteligent și lucid, convertind monologul dramatic într-o suită de întâmplări răvășite de furtuna contestației politice. Buna sa parteneră este, ca și altă dată, admirabila actriță Elekes Emma, jucînd „compus” în partea întâi, compoziție fină, minuțios elaborată, și strălucind în partea a doua, cînd învelșurile colorate sînt date la o parte, pentru a ne dezvălui, cu profunzime dramatică și forță tragică, neputința unui om îRESPONSABIL față de propria sa „cădere”. Reprezentația devine, de fapt, un sincronizat dublu recital, executat cu atenție și profesionalism, dar, din păcate, doar atît. Piesa lui Miller este, însă, mai bogată în sensuri, și am regretat simplificarea operată în spectacol, în ciuda faptului că textul a fost rostit în întregime, fără tăieturi.

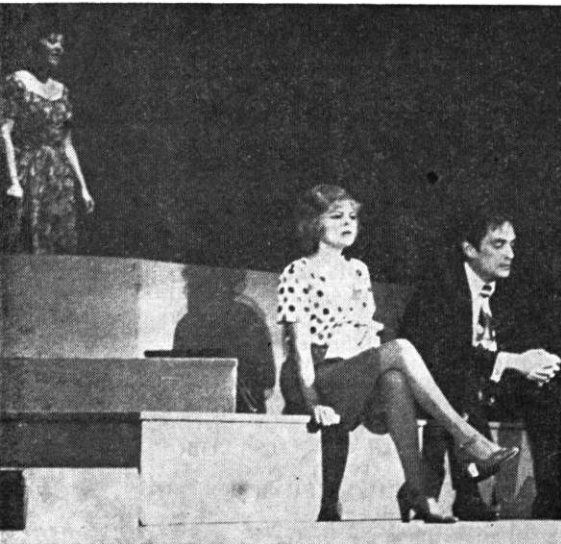
Mira Iosif

CARNET I.A.T.C.

ACEȘTI ÎNGERI TRIȘTI

de D. R. Popescu

În prim-plan, Elekes Emma (Maggie) și Csiky Andras (Quentin) în „După cădere” de Arthur Miller

Data premierei: 5 aprilie 1976.

Clasa prof. VALERIU MOISESCU, asistent CĂTALINA BUZOIANU.

Regia: MIHAI MANOLESCU, student în anul IV. Scenografia: ANCA CRISTESCU, studentă în anul IV al Institutului de arte plastice „Nicolae Grigorescu”, clasa prof. ELENA PĂTRAȘCANU-VEAKIS.

Ilustrația muzicală: EUGEN CRISTEA.

Distribuția: DRAGOS PISLARU (Ion); MARIA DOGARU, SILVIA PANȚIRU (Silvia); CRISTINA RADU (Ioana); EUGEN CRISTEA (Petru); SORIN MEDELENI (Marcu); TUDOREL FILIMON (Tatăl lui Ion); ION CRISTIAN ȘTEFĂNESCU (Cristescu).